

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoPr/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225242
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:1212225242.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Vladimíra Novotného, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XX, E. F., v konaní zastúpeného: Consilior Iuris, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Radlinského 51, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: DOMINIUM, spol. s r.o. so sídlom Okružná cesta Bašta IV., Komárno, IČO: 36 532 746, v konaní zastúpenému Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., so sídlom Zámocká 5, Bratislava, IČO: 35 943 882, o určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu na zdraví vzniknutú pracovným úrazom, o odvolaní žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 24. júna 2020, č. k. 15Cpr/2/2013-450 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 23. marca 2022, č. k. 15Cpr/2/2013-547, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 24. júna 2020, č. k. 15Cpr/2/2013-450 pri právnom posúdení podľa ust. § 137 písm. d/, § 151 ods. 1, 2, § 186 ods. 2, § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 110 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, § 195 ods. 1, § 196 ods. 1, 2 zákona č. 311/2011 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), určil, že žalovaný je zodpovedný za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom zo dňa 04. 06. 2007 v rozsahu 50 %. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

2. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 23. marca 2022, č. k. 15Cpr/2/2013-547 vydaním podľa § 225 ods. 1 CSP súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej prvoinštančný súd uviedol, žalobou doručенou súdu prvej inštancie dňa 01. 10. 2012 (upresnenou v časti petitu dňa 27. 03. 2014) sa žalobca domáhal vyslovenia rozsudku, že žalovaný je zodpovedný za škodu spôsobenú pracovným úrazom žalobcovi dňa 04. 06. 2007 v rozsahu 100 %.

4. Vykonaným dokazovaním zo zhodného skutkového tvrdenia strán sporu, resp. z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca ako zamestnanec žalovaného dňa 04. 06. 2007 jazdil plne naloženým ťahačom EČV: G. s návesom EČV: G., keď v obci Výkleky v Českej republike spôsobil dopravnú nehodu tak, že pri prudkom klesaní vozovky za obcou Kozlov stratil v dôsledku technického stavu motorového vozidla, ktoré vykazovalo nedostatočný brzdný účinok, kontrolu nad motorovým vozidlom, ktoré nabralo rýchlosť 110 km/h a po prejdení križovatkou v obci Výkleky plnou rýchlosťou narazil do troch obytných domov v radovej zástavbe, pričom došlo k

poškodeniu obytných domov i motorového vozidla. Pri tejto dopravnej nehode došlo i k poškodeniu zdravia žalobcu, ktorý bol po dopravnej nehode prevezený leteckou záchrannou službou do Fakultnej nemocnice v Olomouci s rozsiahlymi zraneniami hlavy, končatín a bedrovej oblasti s neistou prognózou prežitia. V súvislosti s týmto skutkom bol žalobca rozsudkom Okresného súdu v Komárne rozsudkom č. k. 11T/51/2009-308 zo dňa 19. 10. 2009 uznaný vinným za spáchanie prečinu všeobecného ohrozenia z nebanlivosti, keď čin spáchal závažnejším spôsobom konania tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona a spôsobil značnú škodu. Za prečin všeobecného ohrozenia bol žalobca odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 roky. Tiež mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v cestnej premávke v trvaní 4 roky. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17. 02. 2010. Žalobca pri dopravnej nehode utrpel poškodenie zdravia. V súvislosti s pracovným úrazom bol dňa 03. 06. 2008 vypracovaný znalecký posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia, v ktorom bolo ustálené bodové ohodnotenie bolestného. Dňa 25. 06. 2008 si žalobca uplatnil od Sociálnej poisťovne nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Konanie o tomto uplatnenom nároku bolo rozhodnutím č. XXXXX-XX/XXXX-XX zo dňa 08. 11. 2012 prerušené z dôvodu konania o predbežnej otázke, ktorou je určenie miery zodpovednosti zamestnávateľa poškodeného na vzniku pracovného úrazu. Tieto skutkové tvrdenia žalobca preukázal predloženými listinnými dôkaznými prostriedkami, pričom žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu v tomto rozsahu nepopieral.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom sporu v danej veci je určenie miery zodpovednosti žalovaného za vznik pracovného úrazu žalobcu v dôsledku vyššie opísanej dopravnej nehody. Medzi žalobcom a žalovaným v čase vzniku pracovného úrazu existoval pracovnoprávny vzťah (existencia pracovnoprávneho vzťahu bola preukázaná v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 12C/78/2008, v rámci ktorého bola predložená i pracovná zmluva uzavretá medzi stranami sporu dňa 06. 04. 2007, na základe ktorej vykonával žalobca pre žalovaného počnúc od 06. 04. 2007 prácu ako vodič nákladného vozidla), pričom na daný spor súd aplikoval ustanovenia Zákonníka práce, konkrétne ustanovenia týkajúce sa pracovného úrazu a zodpovednosti zaň. Súd mal za to, že úprava zodpovednosti za škodu titulom pracovného úrazu je v Zákonníku práce upravená dostatočne, keď ide o osobitný druh zodpovednosti za škodu a aplikácia všeobecného právneho predpisu (v tomto prípade Občianskeho zákonníka) nie je potrebná. Zodpovednosť zamestnávateľa za vznik pracovného úrazu zamestnanca je typom objektívnej zodpovednosti. Keďže žalovaný v konaní namietal svoju zodpovednosť za vznik pracovného úrazu žalobcu, v konaní ho zaťažovala povinnosť tvrdenia a unesenia dôkazného bremena vo vzťahu k tvrdeniu a následne preukázaniu úplnej alebo čiastočnej zodpovednosti žalobcu ako zamestnanca za vznik pracovného úrazu.

6. V danom spore mal súd prvej inštancie zo skutkových tvrdení strán sporu, ale aj z listinných dôkazných prostriedkov (predovšetkým z protokolu o nehode v silničnom provoze zo dňa 04. 06. 2007) preukázané, že žalobca pri výkone práce pre žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 06. 04. 2007 spôsobil z nebanlivosti dňa 04. 06. 2007 dopravnú nehodu, pri ktorej došlo i k poškodeniu zdravia žalobcu. Keďže k tomuto poškodeniu zdravia (ktorého vznik a existenciu žalovaný nepopieral) došlo pri plnení pracovných úloh žalobcu pre žalovaného nezávisle od vôle žalobcu ako zamestnanca krátkodobým, náhlym a silným pôsobením vonkajších vplyvov (ako dôsledok stretu motorového vozidla, ktoré žalobca riadil s prekážkou pri dopravnej nehode), v zmysle § 195 ods. 2 Zákonníka práce je potrebné toto poškodenie zdravia posudzovať ako pracovný úraz, za ktorý v zmysle ustanovenia § 195 ods. 1 Zákonníka práce nesie objektívnu zodpovednosť zamestnávateľ, ktorým bol v danom prípade žalovaný. V súvislosti s uvedeným súd konštatoval, že týmto mal preukázanú i vecnú legitimitáciu strán sporu, keď žalobca je subjektom, ktorý utrpel pracovný úraz a žalovaný je subjektom, ktorý bol v čase vzniku pracovného úrazu žalobcu jeho zamestnávateľom.

7. V zmysle uznesenia odvolacieho súdu č. k. 5CoPr/4/2017-359 zo dňa 07. 11. 2018 bolo súdu prvej inštancie uložené vychádzať v danej veci z právoplatného rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 11T/51/2009-308 zo dňa 19. 10. 2009 a z dôvodov v ňom uvedených a to čo do konštatovania spáchania prečinu všeobecného ohrozenia žalobcom, ako aj zo záverov znaleckého posudku vypracovaného na účely trestného konania H. I. C., ktorý má v danom prípade väčšiu dôkaznú silu než znalecký posudok Ing. Vojtecha Hóboru predložený žalobcom v priebehu konania, ktorý však nie je možné považovať za súkromný znalecký posudok pre absenciu náležitostí v zmysle § 209 ods. 2 CSP.

8. V danom prípade súd prvej inštancie rozhodujúc o podanej žalobe zaoberajúc sa existenciou a preukázaním exkulpáčnych dôvodov vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného za vznik pracovného úrazu žalobcu vychádzal zo záverov znaleckého posudku Ing. Ladislava Mandáka a z jeho výpovede učinenej v rámci trestného konania, pričom prihliadol na rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 11T/51/2009-308 zo dňa 19. 10. 2009, ktorým bol žalobca právoplatne odsúdený za prečin všeobecného ohrozenia.

Žalovaný v priebehu konania učinil skutkové tvrdenie, že sa zo zodpovednosti za vznik pracovného úrazu žalobcu vyvinil úplne a to poukazujúc na ustanovenie § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, čo mal za preukázané závermi znaleckého posudku Ing. Ladislava Mandáka ako aj výsledkom trestného konania vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 11T/51/2009, v ktorom bol žalobca právoplatne odsúdený za prečin všeobecného ohrozenia. Žalovaný v tomto smere tvrdil, že jedinou príčinou vzniku pracovného úrazu žalobcu bola skutočnosť, že žalobca svojim zavinením porušil dopravné predpisy, hoci bol s nimi riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali. Na preukázanie tohto skutkového tvrdenia predložil záznam zo školenia, ktorého sa žalobca dňa 06. 04. 2007 zúčastnil.

9. Vykonaným dokazovaním vychádzajúc zo záznamu zo školenia zo dňa 06. 04. 2007 a prezenčnej listiny mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca sa dňa 06. 04. 2007, t. j. približne dva mesiace pred vznikom pracovného úrazu zúčastnil u svojho zamestnávateľa školenia, na ktorom bol oboznámený a preskúšaný zo znalosti právnych predpisov vzťahujúcich sa k výkonu jeho práce, okrem iného i s príslušnými ustanoveniami vyhlášky SÚBP a SBÚ SR č. 208/1991 Zb. (§ 1, 6, 8, 9, 11, 12, 13 ods. 8, 14, 15, 16), Zákonníka práce, zákonov č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti o ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, č. 168/1996 Zb. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, č. 121/2004 Z. z. o pracovnom čase a dobe odpočinku v doprave a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tiež s ustanoveniami vyhlášok č. 578/2006 Z. z., č. 225/2004 Z. z., č. 108/1996 Zb., č. 59/1982 Zb. č. 164/1997 Z. z.). Učebná osnova zahŕňala i školenie a preskúšanie v rozsahu návodov na obsluhu motorových vozidiel, strojov a zariadení (okrem iného) i motorových vozidiel zn. J. K. XX.XXX, G. C. L. 35.28.24 (sporné motorové vozidlo: ťahač a náves). V tomto smere mal teda súd skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca bol riadne oboznámený s predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, Zákonníkom práce, zákonom o cestnej doprave, zákonom o premávke na pozemných komunikáciách a s vykonávacími predpismi, ako aj s návodom na obsluhu motorového vozidla, ktoré riadil (ťahač zn. J. K. XX.XXX M. L. E.. G. C. L. 35.28.24), preukázané.

10. Vychádzajúc z rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 11T/51/2009-308 zo dňa 19. 10. 2009 ako aj zo záverov znaleckého posudku Ing. Ladislava Mandáka a z jeho výpovede ako znalca v priebehu trestného konania považoval súd za jednoznačne preukázané, že dopravná nehoda, pri ktorej došlo i k pracovnému úrazu žalobcu bola zapríčinená jednak zlým technickým stavom motorového vozidla (trvalým poškodením brzdového systému, ktorý vykazoval nízky alebo veľmi výrazne znížený brzdný účinok), ale aj porušením povinnosti prispôbiť svoju jazdu na predmetnom motorovom vozidle jeho technickému stavu, nákladu, povahe, stavu a charakteru vozovky a svojim schopnostiam (teda porušením dopravných predpisov, ktoré možno považovať za predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci). Zo záveru znaleckého posudku Ing. Ladislava Mandáka i z jeho výpovede v priebehu trestného konania mal súd vyvrátené skutkové tvrdenie žalobcu o náhlej technickej závade vozidla (náhlom zlyhaní brzdového systému) a tiež jeho skutkové tvrdenie, že predmetné motorové vozidlo bolo bez technickej závady. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že nedisponuje znalosťami automechanika a že nebolo v jeho možnostiach diagnostikovať závalu v brzdovom systéme motorového vozidla, súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania a jeho výsledkov nemal preukázané, že náplňou práce žalobcu a jeho povinnosťou bolo skontrolovať brzdovú sústavu predmetného motorového vozidla tak, ako to opísal znalec Ing. Ladislav Mandák v rámci svojej výpovede, keď žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by to patrilo do pracovnej náplne žalobcu (uvedené nevyplývalo z pracovnej zmluvy zo dňa 06. 04. 2007), resp. že o povinnosti vo vzťahu k spôsobu prekontrolovania brzdového systému v rozsahu ako uviedol znalec bol žalobca na školení dňa 06. 04. 2007 preškolený a preskúšaný, a že sa od neho prekontrolovanie funkčnosti brzdového systému v takom rozsahu vyžadovalo. Žalobcovi ako vodičovi motorového vozidla vyplýva zo zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách však povinnosť použiť na jazdu len také vozidlo, ktoré vrátane nákladu spĺňa ustanovené podmienky (§ 4 ods. 2 písm. a/), pričom jazdu má prispôbiť technickému stavu vozidla, nákladu, povahe vozovky a svojim schopnostiam. V danom prípade podľa záveru znalca Ing. Ladislava Mandáka žalobca riadil motorové vozidlo tak, akoby toto bolo bez technickej poruchy brzdového systému. Správanie sa žalobcu v tom smere, že nevenoval dostatočnú pozornosť tomu, že motorové vozidlo podľa záverov znalca Ing. Ladislava Mandáka dlhšiu dobu vykazovalo znížený brzdný účinok, že v dôsledku stavu brzdovej sústavy na 1. a 2. náprave návesu kolesá pri brzdení vydávali počuteľný typický škrípavý zvuk, pričom s motorovým vozidlom jazdil tak, akoby toto bolo bez technickej závady brzdového systému, súd vyhodnotil ako zavinené porušenie povinností vyplývajúcich z právnych predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci (konkrétne dopravných predpisov - zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách), a to minimálne v

rozsahu nedbanlivosti žalobcu, keď s ohľadom na skutočnosť, že išlo o vodiča nákladného vozidla s dlhoročnou praxou (ktorý konkrétne vozidlo riadil celkove deväť rokov) bolo možné objektívne od neho očakávať vedomosť, že svojím konaním (nepripravením jazdy na motorovom vozidle jeho technickému stavu (o ktorom podľa záverov znaleckého dokazovania vykonaného H. I. C. žalobca musel vedieť), nákladu, stavu, povahe a charakteru vozovky a svojím schopnostiam) porušuje právny predpis, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že jeho konanie zostane bez následkov. Žalovaný v danom prípade uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že žalobca zavinene porušil predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, s ktorými bol preukázateľne na školení dňa 06. 04. 2007 oboznámený, že zo strany žalobcu išlo minimálne o nedbanlivosť, keď s ohľadom na jeho dlhoročnú prax vodiča nákladného motorového vozidla, ktorý s predmetným vozidlom jazdil celkove deväť rokov, bolo objektívne možné očakávať jeho vedomosť o tom, že svojím konaním porušuje právny predpis, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že jeho konanie zostane bez následkov, pričom medzi porušením tejto jeho povinnosti (prispôbiť svoju jazdu technickému stavu vozidla, nákladu, povahe, stavu a charakteru vozovky, svojím schopnostiam a pod.) a vznikom ujmy na jeho zdraví existuje i príčinná súvislosť. Keďže teda porušenie právnych predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci (dopravných predpisov) žalobcom bolo len jednou z príčin vzniku škody na zdraví žalobcu, keď druhou príčinou bol zlý technický stav vozidla, ktorý v zmysle záverov znaleckého posudku Ing. Ladislava Mandáka vykazoval dlhodobo znížený účinok brzdového systému 1. a 2. nápravy návesu, pričom zodpovednosť žalobcu za technický stav vozidla zo strany žalovaného ničím preukázaná nebola a toto skutkové tvrdenie žalovaného žalobca popieral, súd dospel k záveru, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno len vo vzťahu k zbaveniu sa zodpovednosti za vznik škody titulom pracovného úrazu sčasti a to preukázaním liberačného dôvodu v zmysle § 196 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce. Keďže žalobca v priebehu konania potvrdil, že na konkrétnom motorovom vozidle jazdil celkove deväť rokov, súd má za to, že za tak dlhú dobu používania jedného motorového vozidla ako vodič z povolania s dlhoročnou praxou mal zo správania sa vozidla zistiť, či toto je v technicky perfektnom stave, resp. že v danom prípade vozidlo vykazuje znížený brzdný účinok, navyše ak tento stav bol dlhodobý, čo mal súd preukázané záverom znaleckého posudku a výpoveďou znalca Ing. Ladislava Mandáka.

11. Zhodnotiac vyššie uvedené, prvoinštančný súd skonštatoval, že na strane žalovaného ako zamestnávateľa došlo k zbaveniu sa zodpovednosti za vznik škody titulom pracovného úrazu žalobcu sčasti, vychádzajúc z ustanovenia § 196 ods. 3 Zákonníka práce určil časť škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec podľa miery jeho zavinenia. V danom prípade jednoznačne dôvodom vzniku poškodenia zdravia žalobcu, ktoré je pracovným úrazom, pretože vzniklo pri plnení jeho pracovných úloh v zmysle uzavretej pracovnej zmluvy, bol jednak zlý technický stav vozidla, v dôsledku ktorého bolo motorové vozidlo v čase nárazu do prekážky neovládateľné, ako aj spôsob jazdy žalobcu, ktorá nebola prispôsobená technickému stavu vozidla, ktoré vykazovalo znížený brzdný účinok (s prihliadnutím na hmotnosť vezeného nákladu, stav, povahu a charakter vozovky, ako aj schopnosti vodiča), pričom pri vynaložení adekvátnej pozornosti žalobca ako vodič mal túto technickú závadu zistiť (a to prehliadkou pred jazdou alebo vyvodiac to zo zvuku kolesa pri brzdení). Keďže žalovaný ničím nepreukázal, že zodpovednosť za technický stav vozidla zaťažovala výlučne žalobcu ako vodiča, ktorý nebol majiteľom, držiteľom, ani prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla, súd zohľadniac oba dôvody majúce vplyv na vznik škody titulom pracovného úrazu žalobcu považoval za spravodlivé určenie miery zavinenia žalobcu na škodu, ktorá mu vznikla v dôsledku pracovného úrazu, v rozsahu 50 %. Preto podanej žalobe čiastočne vyhovel a mieru zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom zo dňa 04. 06. 2007 ustálil v rozsahu 50 %.

12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 396 ods. 1 CSP, keď obe strany sporu boli v konaní čiastočne úspešné v rovnakom rozsahu. Preto súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania nepriznal.

13. Súd prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom zo dňa 23. marca 2022, č. k. 15Cpr/2/2013-547 ohľadne zvyšnej časti uplatneného nároku (nad priznaný rozsah 50 % miery zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom zo dňa 04. 06. 2007), postupujúc podľa § 225 ods. 1 CSP podanú žalobu vo zvyšnej časti zamietol, keďže z dôvodu čiastočného zbavenia sa žalovaného zo zodpovednosti za vznik škody titulom pracovného úrazu žalobcu zo dňa 04. 06. 2007 považoval podanú žalobu v časti nad priznaný rozsah miery zodpovednosti žalovaného za predmetnú škodu za nedôvodnú. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že i sám žalobca (ktorý bol v čase vzniku pracovného úrazu dňa 04. 06. 2007 v pracovnom pomere so žalovaným) je čiastočne zodpovedný za vznik predmetnej škody, pričom určenie miery zodpovednosti žalobcu za vzniknutú škodu v rozsahu 50 % súd považoval za spravodlivé (§ 196 ods. 3 Zákonníka práce).

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa zo dňa 24. júna 2020, č. k. 15Cpr/2/2013-450 podal včas odvolanie žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietal. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, a to z dôvodu, že nesprávnym spôsobom aplikoval ust. § 196 Zákonníka práce. Žalovaný v konaní tvrdil, že sa zbavil zodpovednosti za pracovný úraz žalobcu s poukazom na § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, a na tomto naďalej trvá, pričom má za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal všetky potrebné atribúty na to, aby súd žalobu žalobcu zamietol a v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu sa zodpovednosti za pracovný úraz žalobcu zbavil celkom podľa ust. § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce. Súd prvej inštancie taktiež na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a dôkazy nesprávne vyhodnotil.

15. Žalovaný v ďalšom namieta názor súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že žalobca bol zodpovedný za zlý technický stav vozidla a že brzdnu sústavu vozidla bol povinný skúmať. S poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení účinnom v čase nehody (ďalej len „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“) uviedol, že je len zodpovednosťou vodiča použiť na jazdu také vozidlo, ktoré spĺňa ustanovené podmienky, t. j. možno prevádzkovať v cestnej premávke aj z technického hľadiska. Žalobca je vodičom z povolania s dlhoročnou praxou a podľa záverov trestného konania, žalobca počul zvuk indikujúci vadu brzdového systému, túto však odignoroval a v jazde pokračoval ďalej ako na vozidle bez závady. Vyplýva to zo znaleckého posudku Ing. Ladislava Mandáka v trestnom konaní. Podľa tohto znaleckého posudku náves s ťahačom vykazoval nízky brzdny účinok už dlhšiu dobu. Takáto porucha sa dá zistiť už aj počúvaním, pretože príslušné koleso vydáva škriplavý zvuk. Podľa názoru znalca vodič o zníženom účinku brzdnej sústavy musel vedieť. Znalec skonštatoval, že žalobca si pri klesaní počínal spôsobom, ktorý zodpovedal jazde s jazdnou súpravou v dobrom technickom stave. Keby brzdová súprava vozidla nebola tak tepelne preťažaná, ručná brzda na ťahači by fungovala. Vodič motorového vozidla je povinný prispôbiť jazdu technickým vlastnostiam vozidla a prispôbiť rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu a neprekročiť povolenú rýchlosť. Nepochybne je teda preukázané, že žalobca nehodu spôsobil neprispôbením jazdy vlastnostiam vozidla a nákladu a bolo jeho povinnosťou vykonať kontrolu vozidla pred každou jazdou. Keďže nešlo o náhlu poruchu, ako to tvrdil žalobca, ale o dlhotrvajúci stav, musel si všimnúť zmeny na vozidle, keďže ako vodič z povolania jazdil pravidelne (dokonca na danom vozidle) a tomu mal prispôbiť aj svoju jazdu. Je možné, že vodič spôsobil alebo prispel k zlému stavu motorového vozidla neadekvátnou jazdou. Žalobca ako vodič s dlhoročnou praxou teda objektívne musel vedieť o tejto vade. Obranu žalobcu, že vozidlo nevykazovalo znížený brzdny účinok a tento on nepočul, vyhodnotil trestný i civilný súd ako účelovú a nemajúcu základ v zistenom skutkovom stave. Bolo by preto logickým konaním žalobcu ako vodiča obsluhujúceho vozidlo, aby v takomto prípade v jazde ďalej nepokračoval, čo sa však nestalo. Na uvedené nie sú potrebné žiadne inštrukcie od zamestnávateľa, vodičovi táto povinnosť vyplýva zo zákona a zo „zdravého rozumu“.

16. Nemožno preto klásť na ťarchu žalovaného okolnosti uvádzané súdom prvej inštancie, že nebolo preukázané, že za zlý technický stav vozidla by zodpovedal žalobca. Vozidlo bolo servisované približne 4 mesiace pred nehodou. To, ako na ňom žalobca ako vodič jazdil, eventuálne, že nedbal na znížený účinok brzdového systému, o ktorom vedel, nie je zodpovednosťou žalovaného. Povinnosťou žalobcu bolo v jazde na motorovom vozidle nepokračovať, čo sa však nestalo, nakoľko žalobca na vozidle jazdil ako keby bolo bez závad, o čom žalovaný objektívne nemohol mať žiadnu vedomosť. Preto s ohľadom na tieto skutočnosti ako i povinnosti vodiča nemá právny názor súdu prvej inštancie v tomto smere žiadnu právnu relevanciu a základ. To či žalobca bol alebo nebol majiteľom, držiteľom alebo prevádzkovateľom motorového vozidla je v danom prípade irelevantné, pretože bol vodičom tohto vozidla a je primárne jeho zodpovednosťou zo zákona použiť na jazdu iba vozidlo technicky spôsobilé (a to z dôvodu, že iba vodič jazdiaci na vozidle vie vyhodnotiť situáciu a aktuálny technický stav vozidla). Podotkol, že to bol žalobca, ktorý na vozidle pravidelne jazdil, vozil ho do servisu, na vozidle nejazdil nikto iný ako žalobca (tieto skutočnosti potvrdil pri svojom výsluchu sám žalobca), a preto je vylúčené, že za zlý technický stav vozidla zodpovedá iná osoba ako žalobca. To či bol alebo nebol žalobca majiteľom, držiteľom alebo prevádzkovateľom vozidla je nepodstatné i z dôvodu, že na liberáciu podľa ust. § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce postačuje preukázať nasledovné atribúty: (i) zavinené porušenie právnych predpisov na úseku BOZP zamestnancom, (ii) školenie zamestnanca z týchto predpisov, pričom tieto atribúty musia byť jedinou príčinou vzniku škody na zdraví.

17. Žalovaný má preto za to, že jedinou príčinou vzniku škody bola skutočnosť, že žalobca ako zamestnanec zavinene porušil právne predpisy na úseku dopravy, cestnej premávky a bezpečnosti

a ochrany zdravia pri práci (t. j. neprispôsobil jazdu zlému technickému stavu vozidla), pričom preukázateľne s nimi bol oboznámený a ich znalosť sa sústavne vyžadovala a kontrolovala, a preto je potrebné aplikovať ust. § 196 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce.

18. Žalobca k žalovaným podanému odvolaniu uviedol, že s tvrdeniami žalovaného nesúhlasí v celom rozsahu a má za to, že sa ako zamestnávateľ nezbavil zodpovednosti za pracovný úraz žalobcu v žiadnej časti. Má za to, že nedbanlivostné porušenie právnych predpisov, na ktoré poukazuje konajúci súd a žalovaný, bolo spôsobené výlučne len závadným technickým stavom motorového vozidla, ktoré žalobcovi poskytol žalovaný a sledom udalostí, resp. zlyhaním brzdového systému na vozidle. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdeniami žalovaného, že je len zodpovednosťou vodiča použiť na jazdu také vozidlo, ktoré spĺňa ustanovené podmienky, t. j. možno prevádzkovať v cestnej premávke. V prípade skúmania miery zodpovednosti za pracovný úraz je dôležité posúdenie, že vlastníkom a prevádzkovateľom vozidla bol žalovaný a ten zodpovedal aj za servisovanie vozidla. Rovnako žalovaný zodpovedal aj za to, že svojmu zamestnancovi poskytne vozidlo, ktoré je riadne usposobené na výkon jeho povolenia. Žalobca bol zo strany žalovaného ubezpečený o dobrom technickom stave motorového vozidla. Žalobca v ďalšom namietá aj tvrdenie žalovaného, že žalobca údajne podľa posudku znalca Ing. Ladislava Mandáka počul zvuk indikujúci vadu brzdového systému, túto však odignoroval a v jazde pokračoval ďalej ako na vozidle bez závady. Uvedené nie je pravdivé, nakoľko znalec len predpokladal, že vzhľadom na opotrebenie brzdového systému musel žalobca počuť zvuk indikujúci závalu. Vzhľadom však na to, že v kabíne motorového vozidla je hluk ako aj na skutočnosť, že táto závala vznikla na brzdnej sústave nachádzajúcej sa vo väčšej vzdialenosti od kabíny motorového vozidla, nie sú tieto predpoklady správne. Znalec jazdu na danom motorovom vozidle za daných podmienok neabsolvoval, a teda ani nemohol s určitosťou zaujať stanovisko, či bolo možné alebo nebolo možné počuť do kabíny motorového vozidla zvuk indikujúci závalu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne, rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa zo dňa 24. júna 2020, č. k. 15Cpr/2/2013-450 podal včas odvolanie aj žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne, rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že skúmanie a posudzovanie okolností dôležitých v trestnom konaní na naplnenie tej ktorej skutkovej podstaty je v tomto civilnom konaní nepodstatné, nakoľko zodpovednosť zamestnávateľa za pracovný úraz je postavená v zmysle ustanovení Zákonníka práce na iných princípoch. H. I. C. súce označil za jednu z možných príčin aj spôsob jazdy žalobcu, avšak tento spôsob jazdy, ktorý bezprostredne nehode predchádzal bol spôsobený práve zlyhaním brzdového systému vozidla, čím však žalobca ako zamestnanec neporušil žiadne právne a ostatné predpisy, pokyny na zaistenie bezpečnosti pri práci, ani nekonal ľahkomyselne. Žalobca nesúhlasí s tvrdeniami, že by neprispôsobil svoju jazdu na predmetnom motorovom vozidle jeho technickému stavu, nákladu a charakteru vozovky a svojím schopnostiam.

21. Ďalej uviedol, že za servisovanie vozidla zodpovedal žalovaný a tento poskytoval aj žalobcovi informácie ohľadom stavu a servisovania motorového vozidla, nakoľko žalobca ohľadom servisovania vozidla nekomunikoval s automechanikom, ani nebol pri tomto servisovaní prítomný. Žalobca zabezpečoval jedine privezenie vozidla na túto kontrolu a servisovanie. Rovnako predmetné motorové vozidlo prešlo STK v mesiaci február 2007. V prípade, že by boli tieto brzdy trvalo poškodené, ako uvádza znalec, by toto vozidlo STK neprešlo dokonca ani na prvý krát. Žalobca považuje za irelevantné tvrdenie, že ako dlhoročný vodič mal a musel vedieť prispôsobiť jazdu stavu vozidla. Žalobca bol zo strany žalovaného opakovane servisnými prehliadkami ubezpečovaný o dobrom technickom stave vozidla, a preto žalobca nemohol a ani nemal ako laik získať vedomosť o tom, že predmetné motorové vozidlo môže byť v zlom technickom stave a tmu by mal prispôsobiť spôsobu svojej jazdy. Rovnako žalobca jazdil po trase určenej zamestnávateľom, t. j. žalovaným a na vozidle, ktoré mu poskytol. V prípade, že mal žalovaný vedomosť od automechanika o horšom technickom stave vozidla, mal a bol povinný určiť žalobcovi inú trasu, ktorá by neobsahovala také strmé stúpania a klesania, resp. trasu, ktorá by zodpovedala technickému stavu brzdového systému vozidla. Dopravná nehoda nebola spôsobená tým, že by žalobca porušil právne alebo ostatné predpisy (úmyselným prekročením povolenej rýchlosti, jazdením v protismere a pod.) alebo porušením pokynov zamestnávateľa na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Žalobca počas jazdy nebol pod vplyvom alkoholu ani iných omamných

látok. Rovnako mu nebola spôsobená škoda na zdraví ani z dôvodu, že by si počínal ľahkomyseľne alebo v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa, či že by bol nedbanlivý. Škoda na zdraví bola žalobcovi spôsobená z dôvodu zlyhania brzdového systému na motorovom vozidle, ktoré mu bolo poskytnuté na výkon práce žalovaným ako zamestnávateľom, za ktoré zlyhanie brzdového systému žalovaný ako vlastník a prevádzkovateľ motorového vozidla po technickej stránke zodpovedal. Žalovaný ako zamestnávateľ bol povinný žalobcovi ako zamestnancovi poskytnúť na výkon jeho pracovných povinností motorové vozidlo v perfektnom technickom stave, za čo niesol zodpovednosť.

22. Proti dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 23. marca 2022, č. k. 15Cpr/2/2013-547 podal včas odvolanie žalobca, prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby dopĺňací rozsudok v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 24. júna 2020 zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, alebo alternatívne rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žiadal žalobcovi voči žalovanému priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie žalobcu voči dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie je totožné, čo do dôvodov aj obsahu, s odvolaním žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 24. júna 2020, č. k. 15Cpr/2/2013-450, nebude odvolací súd duplicitne tieto odvolacie dôvody uvádzať.

23. Žalovaný sa k žalobcom podanému odvolaniu písomne vyjadril a uviedol, že súd v civilnom konaní je viazaný rozhodnutím súdu v trestnoprávnej veci ust. § 193 CSP, t. j. rozhodnutím o vine žalobcu z prečinu všeobecného ohrozenia. Súd prvej inštancie bol takisto odvolacím súdom v tomto konaní zaviazaný prihliadať na znalecký posudok Ing. Mandáka zabezpečený v trestnom konaní. Žalovaný má preto za preukázané, že žalobca nedbanlivosťou porušil právne predpisy na úseku cestnej premávky tým, že svoju jazdu na motorovom vozidle neprispôbil všetkým okolnostiam, t. j. vozidlu, nákladu, stavu a charakteru vozovky ako i svojim schopnostiam. Žalovaný ďalej uviedol, že podľa znaleckého posudku žalobca počul zvuk indikujúci vadu brzdového systému, túto však odignoroval a v jazde pokračoval ďalej ako na vozidle bez väd. Vozidlo bolo servisované približne 4 mesiace pred nehodou. To, ako na ňom žalobca ako vodič jazdil, eventuálne, že nedbal na znížený účinok brzdového systému, o ktorom vedel, nie je zodpovednosťou žalovaného. Povinnosťou žalobcu bolo v jazde na motorovom vozidle nepokračovať. Žalobca si, podľa názoru žalovaného, vytvára vlastné konštrukcie, keď tvrdí, že bol zabezpečený o dobrom technickom stave vozidla zamestnávateľom. Navyše, podľa vyjadrení žalobcu ide o osobu, ktorá niekoľko desaťročných skúsenosti s vedením nákladných motorových vozidiel, a konkrétne vozidlo, viedla niekoľko rokov. V žiadnom prípade preto nemožno o osobe žalobcu hovoriť ako o laikovi. Záverom žalovaný zdôraznil, že ešte pred pár mesiacmi pre nehodu bolo nákladné vozidlo servisované a neboli zistené závady brzdového systému.

24. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zhrnul už doteraz uvedené skutočnosti a zotrval na svojich predchádzajúcich podaniach.

25. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania žalobcu a žalovaného boli podané oprávnenými osobami v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom, viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Odvolací súd viazaný svojou zákonnou povinnosťou skúmania, či napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd tak, ako sú uvedené v ust. § 389 ods. 1 CSP, dospel k tomu záveru, že napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom ani jednou z procesných väd v tomto ustanovení zakotvenom netrpí, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil. V ďalšom odvolací súd odkazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku vrátane odôvodnenia dopĺňacieho rozsudku, s ktorými sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 195 ods. 1 Zákonníka práce, ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

Podľa § 196 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že a) škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, alebo b) škodu si spôsobil postihnutý zamestnanec pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol škodu zabrániť.

Podľa § 196 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody, b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok, c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyseľne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

27. Súd prvej inštancie rozhodujúci o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu voči žalovanému ohľadom určenia rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa (žalovaného) za škodu na zdraví vzniknutú pracovným úrazom, v poradí druhým rozsudkom vo veci samej (prvý rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 15Cpr/2/2013-288 zo dňa 5.4.2017, ktorým bol určený 100 % rozsah zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobcovi pracovným úrazom zrušil Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 7.11.2018, č. k. 5CoPr/4/2017-359 s následným vrátením veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie), akceptujúc právny názor odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP tak, ako bol obsiahnutý v jeho zrušujúcom uznesení v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav. Takto zistený rozsah skutkového stavu aj následne správne posúdil podľa odcitovaných ustanovení všeobecného procesného predpisu (§ 151 ods. 1, 2, § 186 ods. 2, § 215 ods. 1 a § 137 písm. d/ CSP), špeciálneho právneho predpisu hmotnoprávnej povahy (§ 195 ods. 1, § 196 ods. 1, 2 Zákonníka práce) a špeciálneho právneho predpisu sociálnej povahy (§ 110 ods. 2 Zákona o sociálnom zabezpečení) obsiahnutých v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku. Samotný proces vykonania a vyhodnotenia dôkazov zrealizovaný prvoinštančným súdom v tomto spore je potrebné vyhodnotiť za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, čo znamená, že vykonané dôkazy boli konajúcim súdom vyhodnotené jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko podstatné vyššie počas tohto sporu najavo.

28. Na zdôraznenie správnosti obidvoch napadnutých rozsudkov (rozsudok zo dňa 24.6.2020 č. k. 15Cpr/2/2013-450 a doplniaci rozsudok zo dňa 23.2.2020 č. k. 15Cpr/2/2013-547) odvolací súd poznamenáva, že sa stotožňuje so zaujatým právnym záverom prvoinštančného súdu, ktorý tento inicioval vo vynesení správneho výroku vo veci samej, ktorým výrokom v spojení s výrokom doplniaceho rozsudku bola konštatovaná 50 % zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi pracovným úrazom, ktorý sa stal dňa 4.6.2007. V súvislosti s prerozdelením tejto zodpovednosti za škodu na zdraví žalobcu v dôsledku predmetného pracovného úrazu v rozsahu 50 % na žalovaného a v rozsahu 50 % na žalobcu, pretože jeho žaloba bola vo zvyšnej časti ako nedôvodná zamietnutá, súd prvej inštancie opodstatnene kládol dôraz na závery ním vykonaného dokazovania, znaleckého dokazovania ako aj obsah právoplatného rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 11T/51/2009-908 zo dňa 19.10.2009 a zároveň aj obsah spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 12C/78/2008 preukazujúceho existenciu pracovnoprávneho vzťahu medzi stranami tohto sporu v čase vzniku inkriminovaného pracovného úrazu.

29. Akceptujúc závery takto vykonaného rozsahu dokazovania, prvoinštančný súd následne aj správne kvalifikoval dva hlavné dôvody, v dôsledku ktorých došlo k predmetnej dopravnej nehode a v konečnom dôsledku aj k poškodeniu zdravia žalobcu týmto pracovným úrazom (dopravnou nehodou). Pokiaľ ide o prvý dôvod vzniku tejto dopravnej nehody, tak je potrebné súhlasiť s tvrdením prvoinštančného súdu, že tento spočíva v osobe žalobcu, konkrétne v spôsobe jeho jazdy ako profesionálneho vodiča s dlhoročnou praxou, ktorý v súvislosti so zabezpečením prepravy nákladu dňa 4.6.2007 ako vodič ťahača s plne naloženým návesom porušil povinnosť prispôsobiť svoju jazdu týmto vozidlom jeho technickému stavu, nákladu, povahe, stavu a charakteru vozovky ako aj svojím schopnostiam, čo okrem

iného bolo konštatované aj v citovanom právoplatnom trestnom rozsudku Okresného súdu Komárno, ktorého obsahom je v zmysle § 193 súd pri rozhodovaní v prejednávanej veci viazaný.

30. Na margo žalobcom prezentovanej obrany, či už v konaní pred súdom prvej inštancie alebo v odvolacom konaní, ktorá sa svojim spôsobom a aj obsahom podstatne neodlišuje a spočíva v tom, že žalobca ako vodič neporušil žiadne predpisy, pokyny na zaistenie bezpečnosti pri práci, že nekonal ľahkomyselne, pričom spôsob jeho jazdy bol determinovaný práve zlyhaním brzdového systému vozidla, odvolací súd poznamenáva, že túto považuje za účelovú a nepreukázanú práve s poukazom na obsah citovaného trestného rozsudku Okresného súdu Komárno a zároveň aj niektorých záverov rezultujúcich zo znaleckého posudku H. C. vypracovaného práve pre potreby trestného konania. Žalobca ako vodič z povolania si musel byť vedomý svojich povinností pre neho plynúcich z výkonu tohto druhu povolania spočívajúcich najmä v tom, že pred započatím výkonu každej jazdy je jeho povinnosťou skontrolovať technický stav vozidla určeného na prepravu, resp. dodávku tovaru v tom smere, či vozidlo má dostatočne nahustené pneumatiky, disponuje patričným rozsahom prevádzkových kvapalín a pod. Pokiaľ ide o prekontrolovanie brzdového systému, tak kontrola pred započatím jazdy spočíva v prekontrolovaní systému ručnej a motorovej brzdy, ako aj natlačenia vzduchu na príslušnú hodnotu. Tieto kontroly brzdového systému sa spravidla vykonávajú na prístrojovej doske. Pri nevyhovujúcom stave niektorej z hodnôt kontrolovaných vodičom, má vodič oprávnenie u svojho najbližšieho nadriadeného cestu s takýmto technickým závadným vozidlom odmietnuť, resp. požiadať o pridelenie iného, technicky nezávadného vozidla. V danom prípade pred započatím jazdy v inkriminovaný deň takýto postup preverenia technického stavu jemu prideleného motorového vozidla dôsledne nezrealizoval, čo v konečnom dôsledku znamenalo participovanie žalobcu na jemu vzniknutom pracovnom úraze zo dňa 4.6.2007 v rozsahu 50 % v zmysle § 196 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce.

31. Pokiaľ ide o stanovenie 50 % participácie žalovaného ako zamestnávateľa žalobcu na jemu spôsobenom pracovnom úraze zo dňa 4.6.2007, tak odvolací súd konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so stanoviskom prvoinštančného súdu prezentovanom v rámci bodu 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého druhým dôvodom vzniku pracovného úrazu dňa 4.6.2007 bol okrem porušenia povinnosti zo strany žalobcu prispôbiť jazdu na danom motorovom vozidle jeho technickému stavu, nákladu, povahe a charakteru vozovky a svojim schopnostiam, aj zlý technický stav predmetného motorového vozidla, t. j. ťahača spolu s návesom. Vychádzajúc v danom prípade z druhu objektívnej zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa žalobcu za pracovný úraz zo dňa 4.6.2007, je potrebné vychádzať z tej skutočnosti, že žalovaný sa podľa § 196 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce iba čiastočne vyvinil (v rozsahu 50 %), keď na svojej strane preukázal existenciu toho liberalizačného dôvodu, že žalobca jazdiaci na predmetnom motorovom vozidle cca 9 rokov, napriek tomu, že nie je vyučený automechanik, mal zo správania sa tohto vozidla zistiť, či je v technicky perfektnom stave, alebo nie, a k tomu prispôbiť ďalší svoj postup.

32. Na druhej strane je potrebné uviesť, že žalovanému sa v tomto spore nepodarilo uniesť dôkazné bremeno v tom smere, aby sa úplne vyvinil (exkulpoval) zo vzniknutej objektívnej zodpovednosti za škodu podľa § 196 ods. 1 písm. a/ a b/ Zákonníka práce, pretože sa mu nepodarilo preukázať tú skutočnosť, že obsahom dojednanej pracovnej náplne žalobcu vychádzajúc z textu jeho pracovnej zmluvy zo dňa 6.4.2007 nie je stanovenie povinnosti pre žalobcu prekontrolovať pred započatím tej ktorej jazdy funkčnosť brzdového systému daného motorového vozidla (ťahača spolu s návesom) v tom rozsahu ako vo vypracovanom znaleckom posudku pre potreby trestného konania, ako aj vo svojej výpovedi v tomto konaní uviedol znalec Ing. Ladislav Mandák. Tento znalec v rámci svojej výpovede v trestnom konaní na pojednávaní pred Okresným súdom Komárno vo veci pod sp. zn. 11T/51/2009 dňa 19.10.2009 na margo rozsahu kontrolovania funkčnosti brzdového systému pred jazdou uviedol, že stav brzdovej sústavy je možné zistiť pred jazdou vizuálne podľa kroku brzdových kľúčov signalizujúcich nepriamo zníženie hĺbky brzdového obloženia, pretože musia brzdovú čelusť pritlačiť k brzdovému bubnu. Čím je totiž brzdové obloženie tenšie, tým je väčšia vzdialenosť medzi brzdovými čelusťami a brzdovým bubnom, pričom túto vzdialenosť je možné prekonať nastavením brzdového kľúča. K technickému stavu návesu za ťahačom menovaný znalec uviedol, že tento vykazoval nízky, resp. veľmi výrazne znížený brzdny účinok, ktorý stav pretrváva dlhšiu dobu.

33. Vyhodnotiac obsah tejto výpovede znalca Ing. Ladislava Mandáka aj pre odvolací súd vyplýva zhodný právny záver ako pre súd prvej inštancie, t. j. že žalovaný v rámci skoncipovania rozsahu pracovnej náplne žalobcu do tejto nezahrnul veľmi podrobne a až striktné upravený spôsob realizácie kontroly funkčnosti brzdového systému pred započatím výkonu jazdy ťahača s návesom, a to v intenciách jeho odôvodnenia súdom vypočutým znalcom Ing. Mandákom. Uvedené následne znamená, že nie je možné prijať záver o úplnom vyvinení sa zodpovednosti žalovaného za vzniknutý pracovný úraz na strane žalobcu v zmysle § 196 ods. 1 Zákonníka práce, ale že ide iba o čiastočné

zbavenie sa zodpovednosti žalovaným (v rozsahu 50 %) za vzniklý pracovný úraz žalobcu zo dňa 4.6.2007 v zmysle § 196 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce.

34. K uvedenému je potrebné uviesť, že predmetný náves v zmysle výpovede znalca Ing. Ladislava Mandáka vykazoval dlhšiu dobu výrazne znížený účinok brzdového systému, čo sa nepodarilo zistiť v čase vykonávania pravidelnej kontroly technického stavu ťahača spolu s návesom na príslušnej stanici technickej kontroly, ktorá prebehla cca štyri mesiace pred danou dopravnou nehodou. Vzhľadom k tejto skutočnosti je opodstatnený záver prvoinštančného súdu, že zodpovednosť žalobcu za technický stav vozidla žalovaný pri popieraní jeho tvrdení žalobcom, v tomto spore žalobcovi nepreukázal.

35. Na druhej strane je zasa potrebné vyhodnotiť za plne opodstatnený záver súdu prvej inštancie odvíjajúci sa od jeho tvrdenia v tom smere, že žalobca minimálne z dôvodu vlastnej nedbanlivosti s poukazom na vlastnú dlhodobú prax vodiča nákladného motorového vozidla mal mať vedomosť o tom, že svojím konaním minimálne porušuje zák. č. 315/1996 Z. z., o premávke na pozemných komunikáciách, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že k porušeniu tejto jeho povinnosti prispôsobí jazdu technickému stavu vozidla, nákladu, charakteru vozovky a rozsahu vlastných schopností nedôjde, resp. jeho konanie v naznačenom smere zostane bez následkov. Medzi porušením naznačenej povinnosti žalobcu a následným vznikom pracovného úrazu na jeho strane súd prvej inštancie mal potom správne za preukázanú existenciu príčinnej súvislosti, ako jedného z dôvodov čiastočnej zodpovednosti žalobcu za škodu na jeho pracovnom úraze zo dňa 4.6.2007 v zmysle § 196 ods. 2 písm. a/ Zákonníka práce v rozsahu 50 % a z uvedeného dôvodu dopĺňacím rozsudkom následne odôvodnene došlo k zamietnutiu žaloby žalobcu vo zvyšnej časti, t. j. v požadovanej časti určenia rozsahu zodpovednosti žalovaného za vzniknutý pracovný úraz žalobcu v rozsahu nad 50 % po žalovaných 100 % zo strany žalobcu.

36. V kontexte uvedeného odvolací súd obidve podané odvolania stranami tohto sporu ako aj odvolacie dôvody v týchto odvolaniach obsiahnuté považoval za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok spolu s dopĺňacím rozsudkom ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Ako vecne správny s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP bol potvrdený aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

37. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 a § 391 ods. 1 CSP s tým, že pri zohľadnení výsledku obidvoch strán v tomto konaní (ich obojstranný neúspech) žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

38. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).